

DRUMUL SPRE CULMI

Rev. Richard Wurmbrand

(continuare din numărul trecut)

“Sînt felurite daruri.” (1 Corinteni 12:4)

În jurul anului 165 era creștină, episcopul Carpus a fost ars de viu pentru că refuzase să ofere tămîie zeilor păgîni. În timp ce călăul îi pregătea rugul, el spuse: „Avem toți aceeași mamă, Eva, și iată, totuși, ce-și fac oamenii unii altora,” Cînd l-au legat de stîlp, fața lui strălucea. L-au întrebat despre lumina aceea ciudată, iar el răspunse. „Am fost răpit din lumea aceasta și am văzut slava lui Dumnezeu.”

Sfînta Metchild de Magdeburg știa să scrie minunat despre tainele divine: “Dulcea rouă a Sfintei Treimi udă floarea fecioarei alese cu apă din fîntîna Dumnezeului Celui veșnic. Rodul florii este un Dumnezeu nemuritor în omul muritor și chează viața veșnică. Mîntuitorul nostru a devenit Mirele nostru.”

Sfînta Metchild știa însă să scrie și altfel. Cuvintele următoare erau adresate episcopului: “Sfîntia ta a căzut în mlaștina viciilor. Ești sărac ca un cerșetor, deoarece rîvnești la tezaurul regal al dragostei. Isus te va osîndi. “Pentru asemenea scrisori, ea căzu în dizgrație și fu urîță de cei cărora le adresa.

Frederic cel înțelept, duce de Saxonia, cînd i s-a spus să cucerească orașul Erfurt, care se răzvrătise împotriva lui, asigurat fiind că totul îl va costa moartea a cel mult cinci oameni, a răspuns: “Chiar și unul ar fi prea mult pentru mine.” A preferat pacea și l-a apărat pe Luther, deși asta îi primejduia tronul. Celor ce-l avertizau, le răspunse: “Prefer să iau un băț și să plec ca un cerșetor, decît să lupt conștient împotriva lui Dumnezeu,”

Sfinți diferiți, chemări diferite, fiecare însă ne este exemplu de ascultare.

“Ce lucru neobișnuit faceți?” (Matei 5:47)

În Rusia țaristă, revoluționarul Zaslucici l-a împușcat pe generalul Trepov care biciuise un student arestat în închisoarea Paviak. În 1907, revoluționara Ragozinikova, îmbrăcată foarte elegant, s-a prezentat la închisoarea din Petersburg și a cerut să vorbească cu comandantul. Venise să protesteze împotriva regulamentului guvernamental care prevedea biciuirea deținuților, tovarășii ei. Sub hainele elegante avea cusute șase kilograme de dinamită și un detonator. Cînd apărură comandantul, îl împușcă cu revolverul. Dinamita avea altă destinație. Ragozinikova presupunea că va fi arestată și dusă la comandamentul politici secrete, pe care ar fi urmat să-l arunce în aer cu dinamita ce-i căptușea hainele, în pofida faptului că asta ar fi însemnat și moartea ei. A fost însă percheziționată, și dinamita fu descoperită.

Condamnată la moarte prin spînzurare, așteptînd momentul execuției, Ragozinikova scria familiei: “Moartea nu are nici o importanță. . . Cumplit este însă gîndul că mor fără să fi împlinit ceea ce trebuia să împlinesc.” Cînd i-au pus ștreangul la gît, avea doar douăzeci de ani.

Creștinii, frați și surori de-ale noastre, sînt biciuți azi în multe din țările comuniste, musulmane și păgîne. Mai rău chiar, sînt torturați. Nu vom copia, desigur, metodele revoluționarilor. Avem totuși nevoie de suflete la fel de hotărîte cum s-au dovedit a fi Zaslucici și Ragozinikova în apărarea, ajutorarea și lupta pentru tovarășii lor.

Isus ne spune că-n strădania noastră de a-i ajuta pe creștinii în lanțuri, zelul nostru ar trebui să-l depășească pe cel al revoluționarilor și teroriștilor.

“Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46)

În timpul marii terori declarate de Tito după venirea lui la putere în Jugoslavia, una din victimele “epurării”, un lucrător voluntar al Bisericii Ortodoxe, se spânzură înainte de a putea fi împușcat. Ultimele sale câteva rînduri adresate soției glăsuiau astfel: “Mă duc să-l amintesc lui Dumnezeu de o lume pe care a uitat-o.” “Unde e Dumnezeu?” au întrebat mulți credincioși în momentele de grea suferință. Iov și David au strigat astfel. Domnul Isus însuși a făcut-o cînd atîna pe lemn.

S-ar putea să treci printr-o suferință grea, sau s-ar putea ca îndoielile în legătură cu Dumnezeu să te tulbure peste măsură.

Cînd Saul din Tars, prigonitorul, s-a întors la Dumnezeu, primul lucru pe care i l-a arătat Domnul a fost “tot ce avea să îndure” (Fapte 9:16). Părinții, profesorii și pastorii ar trebui să-i învețe pe copii și pe adulți “suferologia”, fără cunoașterea căreia este imposibil să duci o viață dreaptă. “Omul se naște ca să sufere, după cum scînteia se naște ca să zboare” (Iov 5:7). Sîntem învățați multe lucruri inutile. Nu sîntem învățați să ne înțelegem suferința. Din cauza aceasta apare disperarea în mijlocul durerii.

Viața și realitatea sînt ascunse de văluri. Marele preot evreu trebuia să treacă prin două perdele groase înainte de a intra în locul preasfînt al templului din Ierusalim. Privind vălul care acoperă fața unei musulmance nu știm dacă zîmbeș-te sau e întristată; și nu vedem intențiile lui Dumnezeu datorită vălului care ni-l ascunde. La moartea lui Isus s-a rupt perdeaua. Cuiînd după aceea, El a fost văzut viu. Vălul s-a rupt și pentru tine. Vei vedea că toate lucrează împreună pentru binele tău. Dumnezeu este foarte aproape de tine. El nu te va uita.

VA URMA

Nr.193/August 07